

РЕШЕНИЕ

№ 690

гр. София, 17.02.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 31.01.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **8126** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 79 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/.

Образувано е по жалба на М. С. В. против Заповед № ЗДС-1043/02.02.2010г. на внд заместник директор на С., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” на основание чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.

В жалбата се твърди, че наложената мярка е незаконосъобразна поради нарушение на правото на свободно придвижване, гарантирано от Конституцията, правото на Европейския съюз и Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Конкретните възражения са свързани с неизпълнение на задължението по чл. 35 от АПК за изясняване на всички факти и обстоятелства по случая, като не е отчетено наличието на надлежно обезпечение на паричното задължение чрез налагане на възбрана върху недвижим имот. Излагат се и съображения за противоречието на наложената мярка със забраната на Директива 2004/38/ЕО подобна мярка да е свързана с икономически цели. В представените по делото писмени бележки на процесуалния представител на жалбоподателя А. К. се развиват подробни съображения за несъответствието на наложената мярка с целта на закона – чл. 6, чл. 9, ал. 2 от АПК, както и на чл.2, ал.2 от Протокол № 4 към Европейската

конвенция за правата на човека. Иска се отмяна на обжалваната заповед. Претендират се деловодни разноски.

Ответникът – заместник директор на С. не се представлява в съдебното производство и не взема становище по жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите в жалбата и въз основа на събраните по делото писмени доказателства приема за установено от фактическа страна и правна страна следното:

От изложеното в обстоятелствената част на жалбата, съдът приема, че предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед № ЗДС-1043/02.02.2010г. на внд З. директор на С., а не както е посочено в титулната ѝ част - Заповед № з-20221/27.11.2009г. С оглед на това жалбата се явява подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт, с пряк интерес от оспорването. Заповед № ЗДС-1043/02.02.2010г. е връчена на 06.10.2010г. лично на жалбоподателя, поради което жалбата му до съда от 20.10.2010г. е подадена по пощата, в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и като такава е *процесуално допустима*.

Разгледана по съществуващото на спора и след проверка на оспорения акт съгласно чл. 168 от АПК, същата е *основателна* по следните съображения:

Административното производство е образувано въз основа на искане вх. № ДС 17271/30.12.2009г. на частен съдебен изпълнител рег. № 848 за налагане на принудителна мярка по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД по отношение на М. С. В. - длъжник по изп. дело № *0280 на суми в размер над 5000 лева. В искането е посочено, че длъжникът не изпълнява подлежащ на изпълнение съдебен акт – влязла в сила присъда по НОХД 3242/2006г., по силата на която е осъден да заплати на двамата вискатели общо 60 000 лева обезщетение за причинени неимуществени вреди, в едно със законната лихва върху тази сума считано от 12.09.2001г., която към 16.11.2009г. възлиза на 66 118.55 лева, съдебни разноски в размер на 650 лева, както и такси и разноски по изпълнението – 13 525.64 лева.

При тези фактически данни е издадена оспорената Заповед № ЗДС-1043/02.02.2010г. на заместник директора на С., с която на М. В. е наложена забрана за напускане на страна, на основание чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя се представя покана за доброволно изпълнение изх. Рег. № 03252/25.11.2009г. по описа на ЧСИ № 848, от чието съдържание се установява, че за обезпечение на задължението е наложена възбрана върху недвижими имоти, негова собственост. От представеното извлечение от протокол за опис и оценка на недвижими имуществва и съдебно – техническа експертиза вх. рег. № 11.05.2010г. по описа на ЧСИ рег. № 848 е видно, че оценката на възбранените имоти е 152 000 лева.

При така установените факти, настоящият съдебен състав приема от правна страна, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган – заместник директор на С., който е изрично оправомощен от министъра на вътрешните работи да налага ПАМ по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД съгласно Заповед рег. № Из-1903/21.10.2009г. Съгласно представеното по делото удостоверение рег. №

821/04.08.2010г. Х Т заема длъжността заместник директор на С. по силата на Заповед № К-7079/08.09.2009г. и е назначен на същата длъжност със Заповед № К-7949/06.07.2010г. на министъра на вътрешните работи.

При издаването на акта е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание, предвидени в чл. 59 от АПК.

По силата на чл. 79, ал. 2 от ЗБЛД при издаването на заповедите по чл. 75, не се прилагат разпоредбите на чл. 26 и чл. 35 от АПК т.е. не се изисква уведомяване на заинтересованото лице за началото на административното производство и предприемане на действия от страна на административния орган по изясняване на случая от фактическа страна. Така предоставената възможност, която е изключение от установените общи правила за провеждане на административното производство по АПК обаче не освобождава ответника да установи всички материалноправни предпоставки за прилагане на мярката по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.

В конкретния случай издателят на оспорения акт не е извършил собствена проверка на посочените в искането на ЧСИ обстоятелства, което е довело до издаване на административен акт в нарушение на материалния закон и в противоречие със законовата цел. По този начин е допустато нарушение на общите принципи на административния процес, въведени в чл. 6 и чл. 9, ал.2 от АПК, които задължават административният орган да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица.

Съгласно чл. 75, т. 6 от ЗБЛД /нова ДВ бр. 82/16.10.2009г./, не се разрешава напускане на страната на лица, които не изпълняват подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт, по силата на който са осъдени да заплатят парично задължение в големи размери към български физически и юридически лица или чуждестранни лица, освен ако представят надлежно обезпечение.

В процесния случай от представените по делото доказателства безспорно се установява, че задължението е обезпечено с наложена възбрана върху недвижим имот. От представената оценка, направена в хода на изпълнителното производство е видно, че стойността на обезпечението покрива задължението изцяло.

При това положение следва да се приеме, че е изпълнено условието на чл. 75, т. 6 от ЗБЛД, при което мярката не следва да се налага.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е материално незаконосъобразна, в противоречие целта на закона и подлежи на отмяна съгласно чл. 146, т. 4 и т.5 АПК.

Наред с горното и предвид наведените в жалбата доводи за противоречие на националния закон с норма от правото на ЕС, законосъобразността на наложената принудителната мярка следва да се прецени с оглед правния статус на нейния адресат като гражданин на Европейския съюз. По силата на българското си гражданство М. В. е и гражданин на Европейския съюз съгласно действащия към момента на издаване на налагане на принудителната мярка чл.

20, § 1 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) и като такъв той се ползва от присъщите за този статут права, включително и по отношение на държавата - членка на произход и по-конкретно на правото да се движи и да пребивава свободно на територията на държавите - членки на ЕС. /В този смисъл § 17 от решение на Съда (първи състав) от 10 юли 2008 година по дело С-33/07/. Това свое право жалбоподателят черпи директно от първичното право на ЕС – чл. 21 от ДФЕС в сила от 01.12.2009г/.

Правото на свободно движение е регламентирано и в Директива 2004/38 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членовете на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки. Директивата е транспонира в българското законодателство с §2 от ДР на Закона за изменение на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република Б на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства /ДВ бр. 102/2009г./, който е кореспондиращият по предмет национален нормативен акт, но нейната цел не е въведена до край, като изискванията за налагане на „забрана на напускане на страната” не съобразени с посочените в общностния акт граници, в които ограничението в правото на свободно движение е допустимо, включително с измененията в чл. 75 и чл. 76 от ЗБЛД /ДВ бр. 26/2010г./, в какъвто смисъл са и доводите на процесуалния представител на жалбоподателя в приложените писмени бележки.

По аргумент от чл. 4, §1 от Директива 2004/38/ЕО, правото да се **напуска** държавата – членка, от която произхожда лицето – гражданин на ЕС се обхваща от правото на свободно движение, предмет на регулация с цитираната директива. На това основание следва да намери приложение чл. 27, § 1 Директива 2004/38/ЕО, която норма допуска свободата на движение да бъде ограничена по съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Изрично е забранено позоваването на такива съображения за икономически цели. В това отношение възраженията в жалбата са основателни.

Действително преценката за въвеждане на ограничения в правото на свободно движение на гражданите на ЕС по съображения от обществен ред и обществена сигурност принадлежи на държавата – членка чрез нейните законодателни органи. Но прилагането на установените от националния закон мерки, препятстващи свободното движение на гражданите на ЕС, във всеки конкретен случай следва да е съобразено и с предписанията на чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. Последната норма изисква мярката да съответства на принципа на пропорционалността и да се основава изключително на личното поведение на въпросното лице, което да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото, като не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

В конкретния случай оспореният административен акт не съдържа мотиви,

респективно по делото не са налице данни и доказателства, че личното поведение на жалбоподателя в производството по принудително събиране на паричните му задължения представлява заплаха за обществения ред и сигурност в РБ по смисъла на цитираната разпоредба. По делото са налице данни, че вземането е обезпечено. Следователно, ограничаването на правото на свободно движение в процесния случай, с цел гарантиране събирането на парично вземане, не попада в категориите обществен ред и обществена сигурност и противоречи на чл. 21 от ДФЕС, прогласяващ правото на свободно движение на гражданите на ЕС и не е съобразено с изискванията на чл. 27 § 1 и § 2 от Директива 2004/38 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004г. С оглед принципа за примата на правото на ЕС наложената на М. В. забрана за напускане на страна на основание чл. 75, т. 6 от ЗБЛД се явява незаконосъобразна и на това основание.

По изложените съображения се налага краен извод, че оспореният административен акт е издаден при липса на материално правните предпоставки по националния закон, в противоречие с установената от закона цел и посочените норми на правото на ЕС, поради което следва да бъде отменен изцяло.

При този изход на спора и предвид направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 410 лева разноски по делото, представлява внесена държавна такса за образуване на съдебното производство и сумата заплатена по договор за правна защита и съдействие от 18.10.2010г.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. С. В. Заповед № ЗДС-1043/02.02.2010г. на внд заместник директор на Столична дирекция на вътрешните работи /С./.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес град С., У. А. I № 5 да заплати на М. С. В. от град С. ЕГН * сумата от 410 лева /четиристотин и десет лева/ съдебни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: